ECLI:LV:RIRT:2020:0522.1A33124519.2.S
Lieta Nr.1A33124519
Arhīva Nr.1A-0627-20/28

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Jūrmalā 2020.gada 22.maijā

Rīgas rajona tiesas tiesnese B.Jakobsone rakstveida procesā izskatīja /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Jūrmalas pilsētas Pašvaldības policijas priekšnieka 2019.gada 1.augusta lēmumu Nr.1-13.1/2525 par administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.766999.

Aprakstošā daļa

Jūrmalas pilsētas Pašvaldības policijas inspektors Valsts amatpersona 2019.gada 27.jūnijā ir sastādījis /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.766999 par Jūrmalas pilsētas domes 2017.gada 12.janvāra saistošo noteikumu Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" (turpmāk – Noteikumi) 5.punkta pārkāpšanu, t.i., par to, ka 2019.gada 21.maijā plkst.14.51 Jūrmalā, Priedaines satiksmes mezglā, /pers. A/ ar transportlīdzekli *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, iebrauca īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi. Par izdarīto pārkāpumu /pers. A/ saskaņā ar Noteikumu 49.punktu sodīta ar naudas sodu 50 *euro* apmērā.

2019.gada 29.jūlijā /pers. A//pers. A/ pilsētas Pašvaldības policijā (turpmāk – Iestāde) ir iesniegusi sūdzību par administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.766999, lūdzot atcelt administratīvo pārkāpuma protokolu ZZ Nr.766999, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu, taču ar Iestādes 2019.gada 1.augusta lēmumu Nr.1-13.1/2525 (turpmāk – lēmums) administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.766999 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

2019.gada 3.septembrī Rīgas rajona tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par Iestādes lēmumu (turpmāk – Sūdzība), kurā lūgts atcelt Iestādes lēmumu un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ar Rīgas rajona tiesas 2019.gada 4.septembra lēmumu ierosināta administratīvā pārkāpuma tiesvedība.

Motīvu daļa

Tā kā no lietas materiāliem ir redzams, ka /pers. A/ šajā procesā ir ticis nodrošināts tas pats tiesību apjoms, kas mutvārdu procesā, tiesnese atzīst par iespējamu, pamatojoties uz likuma "Par valsts institūciju darbību ārkārtējās situācijas laikā ar COVID-19 izplatību" 5.panta otro daļu, lietu izskatīt un nolēmumu pieņemt rakstveida procesā.

Pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus tiesnese atzīst, ka Iestādes 2019.gada 1.augusta lēmums Nr.1-13.1/2525 par administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.766999 ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13] panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Izvērtējot Iestādes lēmumu, tiesnese atzīst, ka Iestādes lēmumā ietvertais pamatojums par /pers. A/ vainu pārkāpuma izdarīšanā ir pareizs un pilnībā pietiekams, Iestāde ir pareizi, vispusīgi un pilnīgi novērtējusi lietā esošos pierādījumus un tiesa pievienojas Iestādes nolēmuma motivācijai.

Noteikumu 5.punkts noteic, ka laika periodā no kalendārā gada 1.aprīļa līdz 30.septembrim transportlīdzekļiem atļauts iebraukt īpaša režīma zonā Jūrmalā, ja iebraukšanas dienā saņemta caurlaide.

Noteikumu 23.punkts noteic, ka caurlaide ir elektronisks ieraksts informācijas sistēmā, kuram piešķirts identifikācijas numurs. Caurlaidi izsniedz uz konkrētu transportlīdzekli, un tā ir derīga no nodevas vai maksas pakalpojuma apmaksas dienas plkst.00.00 vai norādītā caurlaides derīguma sākuma datuma plkst.00.00.

No lietas materiāliem ir redzams, ka /pers. A/ 2019.gada 27.jūnijā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.766999 par to, ka viņa 2019.gada 21.maijā plkst.14.51 ar transportlīdzekli *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, iebrauca īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi.

Tiesnese atzīst, ka lietā esošā foto fiksācija, kurā skaidri attēlots konkrētais transportlīdzeklis, tā valsts reģistrācijas numurs, ziņas par iebraukšanas datumu un laiku Jūrmalā, un to, kāda fotokamera fiksējusi transportlīdzekli, atspoguļojot to ar GPS koordinātēm, apstiprina, ka /pers. A/ piederošais transportlīdzeklis administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā iebrauca īpašā režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā.

Ar lietas materiāliem pierādīts, ka transportlīdzeklis *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pieder /pers. A/. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.pantu transportlīdzekļa īpašnieks ir fiziskā vai juridiskā persona, kurai pieder transportlīdzeklis un atbilstoši minētā likuma 13.pantam dati par transportlīdzekļa īpašnieku tiek norādīti transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā. Transportlīdzekļa īpašniekam ir iespēja reģistrēt transportlīdzekļa faktisko lietotāju, norādot viņu kā turētāju reģistrācijas apliecībā, kā arī nomainīt reģistrēto turētāju uz citu.

Pārbaudot lietā esošo izdruku no Ceļu satiksmes drošības direkcijas datu bāzes, tiesnese konstatē, ka vienīgā persona, kura ir norādīta kā transportlīdzekļa īpašnieks transportlīdzeklim *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, ir /pers. A/.

Saskaņā ar Noteikumu 49.punktu par šo noteikumu 5.punkta pārkāpšanu naudas sodu uzliek transportlīdzekļa īpašniekam vai turētājam.

Tādējādi tiesnese pievienojas Iestādes viedoklim, ka naudas sods par Noteikumu 5.punkta pārkāpšanu ir uzliekams tieši /pers. A/.

No lietas materiāliem redzams, ka, lai arī šobrīd /pers. A/ deklarētā dzīvesvieta ir /adrese/, līdz 2019.gada 19.jūnijam, un tātad arī pārkāpuma izdarīšanas laikā 2019.gada 21.maijā, viņas deklarētā dzīvesvieta bija /adrese/, tādējādi tiesnese atzīst, ka viņai pirms iebraukšanas īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā bija jāiegādājas caurlaide, neatkarīgi no iebraukšanas mērķa.

Noteikumu 31.punkts paredz, ka caurlaides (izņemot automātisko elektronisko caurlaidi) izsniegšanu (pārreģistrāciju) pamato informācijas sistēmas

elektronisks apliecinājums, ja persona izmanto e-pakalpojumu, vai šī apliecinājuma izdruka, ja caurlaidi saņem Jūrmalas pilsētas domes Apmeklētāju apkalpošanas centrā vai citā Jūrmalas pilsētas domes struktūrvienībā.

Lietas materiālos nav atrodama šāda apliecinājuma izdruka.

Lietā atrodams apstiprinājums tam, ka 2019.gada 27.augustā plkst.08.52 ir veikta transportlīdzekļa ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ caurlaides derīguma pārbaude vietnē www.jurmala.lv/lv/pilseta/caurlaides, no kā secināms, ka 2019.gada 21.maijā minētajam transportlīdzeklim nav bijusi derīga caurlaide.

Ņemot vērā minēto, tiesnese konstatē, ka lietā ir pierādīts, ka /pers. A/ piederošajam transportlīdzeklim *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, 2019.gada 21.maijā plkst.14.51 nav bijusi derīga caurlaide, lai iebrauktu īpaša režīma zonā Jūrmalā.

Ar lietas materiāliem apstiprinās, ka /pers. A/ pārkāpuma izdarīšanas brīdi neatbilda nevienam no Noteikumu 20. un 21.punkta kritērijiem, kas ļautu viņai par transportlīdzekļa *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, iebraukšanu īpaša režīma zonā Jūrmalā nodevu nemaksāt vai tikt atbrīvotai no šīs nodevas samaksas.

Līdz ar to par pierādītu atzīstams tas, ka /pers. A/ ir pārkāpusi Noteikumu 5.punkta prasības.

Tiesnese atzīst, ka /pers. A/ nebija tiesiska pamata paļauties uz to, ka 2019.gada 21.maijā plkst.14.51 viņai piederošajam transportlīdzeklim *AUDI TT*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, būtu spēkā atbrīvojums no nodevas samaksas, jo lietā nav pierādījumu, ka uz /pers. A/ konkrētajā laikā būtu attiecināmi Noteikumu IV vai V nodaļas nosacījumi, kas paredz atvieglojumus vai atbrīvojumus no nodevas vai tās daļas maksāšanas, iebraucot īpašā režīma zonā Jūrmalā.

Saskaņā ar Noteikumu 45.7.punktu, caurlaidi anulē, ja persona ir zaudējusi tiesības uz nodevas samaksas atvieglojumu vai atbrīvojumu. Persona var iegūt informāciju par caurlaides anulēšanu e-pakalpojumu sistēmā, norādot transportlīdzekļa valsts reģistrācijas numuru un reģistrācijas apliecības numuru.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta trešās daļas 4.punktam, ja administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītiem uzskatāms fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus normatīvajos aktos paredzētos pienākumus.

Atzīstams, ka demokrātiskā valstī pilsoņiem ir paredzētas ne tikai subjektīvas tiesības, bet arī pienākumi, kas izriet no Latvijas Republikas Satversmē nostiprinātajiem cilvēktiesību pamatprincipiem.

No Latvijas Republikas Satversmes 90.panta izriet, ka privātpersonai ir jāzina, kādas tiesiskās sekas rodas, radīsies vai var rasties no noteiktiem juridiskiem faktiem vai noteiktas rīcības (darbības vai bezdarbības), lai viņa varētu izdarīt apzinātu izvēli un vajadzības gadījumā pielāgot savu rīcību. Tas nozīmē, ka konkrētajā gadījumā, /pers. A/ pašai bija pienākums iepazīties ar Noteikumiem, kuri ir atrodami ne tikai pašvaldības domes mājas lapā, bet publicēti arī interneta vietnē www.likumi.lv un oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis", un to izpildes kārtību, kā arī, deklarētās dzīvesvietas maiņas gadījumā, viņai pašai bija pienākums pārliecināties par viņas īpašumā esošā transportlīdzekļa caurlaides derīgumu, tās anulēšanu vai par jaunas caurlaides iegādāšanās nepieciešamību.

Lai noskaidrotu, vai personai ir vai nav tiesiskā paļāvība jākonstatē: 1) vai bija kaut kas, uz ko varēja paļauties (skaidrs iestādes izteikums), 2) vai attiecīgā persona uz to tiešām paļāvās, 3) vai attiecīgās personas paļāvība ir aizsardzības vērta. Turklāt nav iespējams apgalvot, ka tiesiskās paļāvības princips ir pārkāpts, ja iestāde nav devusi personai konkrētus, precīzus, beznosacījuma un saskaņotus solījumus.

Tiesnese atzīst, ka fakts, ka /pers. A/ ir tiesības saņemt iebraukšanas caurlaidi ar nodevas samaksas atvieglojumu, nepiešķir /pers. A/ tiesības un tiesisko paļāvību iebraukt Jūrmalas pilsētas pašvaldības administratīvajā teritorijā, nesamaksājot Noteikumos noteikto nodevu un attiecīgi neatbrīvo /pers. A/ no administratīvās atbildības par Noteikumu pārkāpšanu.

Turklāt arī pati /pers. A/ norāda uz to, ka ir ilggadēja Jūrmalas iedzīvotāja un pārkāpuma izdarīšanas brīdī zināja un apzinājās Noteikumos noteikto kārtību iebraukšanai Jūrmalā. Tas liek secināt, ka /pers. A/, zinot un apzinoties Noteikumos noteikto kārtību, bet nekādā veidā nepārliecinoties, ka transportlīdzeklim ir iebraukšanas caurlaide, nevarēja pamatoti paļauties, ka varēs iebraukt Jūrmalā bez caurlaides.

Lietas materiāli nesatur ziņas, ka /pers. A/ būtu vērsusies Jūrmalas domes attiecīgajā institūcijā, lai saņemtu caurlaidi un viņai nebija tiesību paļauties, ka bez šādas caurlaides saņemšanas viņa tiks automātiski iekļauta attiecīgā elektroniskā sistēmā.

Tiesnese konstatē, ka lietā nav konstatēti citi īpaši (izņēmuma) apstākļi, kas būtu lieguši /pers. A/ izpildīt Noteikumu prasības.

Tiesnese norāda, ka spēkā esošais tiesiskais regulējums, pašvaldības policijai uzliek par pienākumu sodīt personas, kas ir pārkāpušas Noteikumus. /pers. A/ nezināšana par Noteikumos ietverto tiesisko regulējumu neatbrīvo viņu no atbildības par veiktajiem pārkāpumiem, turklāt informācija par esošo caurlaižu kārtību iebraukšanai Jūrmalā ir vispārzināma un publiski pieejama.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 1.pantu administratīvais sods ietver sevī leģitīmus mērķus tā piemērošanā, proti, mērķi, kas tieši vērsts uz pārkāpēju – audzināt apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību, kā arī mērķi aizsargāt valsts un sabiedrības intereses, personiskās tiesības un brīvības, kā arī nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus.

Pamatojoties uz minēto, tiesnese atzīst, ka /pers. A/ pamatoti ir saukta pie administratīvās atbildības un sods 50 *euro* apmērā viņai par pārkāpumu uzlikts atbilstoši Noteikumu 49.punktam.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pants noteic, ja ziņas par administratīvo pārkāpumu ir pietiekamas, lai konstatētu, ka izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Minētā norma nepiešķir personai subjektīvas tiesības, bet gan paredz lēmuma pieņēmēja rīcības brīvību atbrīvot personu no administratīvās atbildības. Tomēr ikvienā gadījumā tiesību normu piemērotājam ir pienākums izvērtēt to, vai attiecīgajā personas nodarījumā saskatāmas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes un vai ir kādi apstākļi, kas varētu personas administratīvo atbildību izslēgt.

Tiesnese pievienojas Iestādes izteiktajiem argumentiem par mutvārdu aizrādījuma piemērošanas neiespējamību /pers. A/, un proti, no /pers. A/ paskaidrojumiem secināms, ka, viņas ieskatā, izdarītais pārkāpums pats par sevi ir nebūtisks un mazsvarīgs, /pers. A/ uzskata par pieļaujamu iebraukt Jūrmalā bez derīgas caurlaides un par pašsaprotamu Jūrmalas domei automātiski piešķirt caurlaidi. Tiesnese piekrīt, ka šādos apstākļos mutvārdu aizrādījums nevar kalpot kā preventīvs līdzeklis, lai /pers. A/ saprastu savas uzvedības prettiesiskumu. Lietā nav konstatēti īpaši (izņēmuma) apstākļi, kas būtu par pamatu /pers. A/ atbrīvošanai no administratīvās atbildības. Turklāt /pers. A/ neatzīst savu vainu pārkāpuma izdarīšanā.

Tāpat tiesnese attiecībā uz kārtību, kādā /pers. A/ paziņots par administratīvo pārkāpumu, pievienojas Iestādes norādītajam, ka atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 1.pantam šā likuma mērķis ir panākt, lai ikviena persona būtu sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību, savukārt atbilstoši Paziņošanas likuma 4.panta pirmajai daļai adresātam ir pienākums būt sasniedzamam deklarētajā vai citā viņa norādītajā adresē. Iepriekš minētās normas kalpo tiesiskās drošības un tiesiskās noteiktības nodrošināšanai.

Ja persona kāda iemesla dēļ nav deklarējusi dzīvesvietu savā faktiskajā dzīvošanas vietā, viņai jārēķinās ar faktu, ka darbojas dokumentu paziņošanas juridiskā fikcija (neatspēkojams pieņēmums), atbilstoši kurai tiek pieņemts, ka nosūtāmais dokuments likumā noteiktā laikā adresātam ir tapis zināms.

Ņemot vērā minēto, /pers. A/ bija pienākums būt sasniedzamai savā deklarētajā dzīvesvietas adresē.

/pers. A/ lūgusi tiesu vērsties Satversmes tiesā ar pieteikumu, norādot, ka Noteikumi ierobežo viņas tiesības pārvietoties, pārkāpjot Satversmes 97.pantu, kā arī neatbilst Satversmes 110.pantā noteiktajam pienākumam aizsargāt ģimeni, tādejādi ir konstatējams garantēto cilvēktiesību pārkāpums.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 5.pantu pašvaldību domes ir tiesīgas izdot saistošos noteikumus un paredzēt administratīvo atbildību par to pārkāpšanu likumā "Par pašvaldībām" noteiktajos gadījumos.

Tiesnese norāda, ka Noteikumi ir pieņemti saskaņā ar likuma "Par pašvaldībām" 43.panta pirmās daļas 13.punktu, un minētā likuma 45.panta pirmā daļa noteic, ka spēkā esošie noteikumi ir saistoši jebkurai fiziskajai un juridiskajai personai attiecīgajā administratīvajā teritorijā.

Atbilstoši likuma "Par pašvaldībām" 5.panta piektajai daļai Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija pārrauga pašvaldību darbību šā likuma ietvaros un saskaņā ar likuma "Par pašvaldībām" 45.panta otrās daļas regulējumu ministrija vērtē pašvaldību saistošo noteikumu tiesiskumu un atbilstību augstāka juridiskā spēka normatīvo aktu regulējumam, un sniedz atzinumu par pašvaldības saistošajiem noteikumiem. Konkrētajā gadījumā ministrija saistošos noteikumus ir saskaņojusi un tie ir spēkā esoši, tādējādi nav pamata uzskatīt, ka tie būtu prettiesiski.

Tiesnese secina, ka Latvijas Republikas Satversmē personai garantētās tiesības brīvi pārvietoties neuzliek valstij obligātu pienākumu jebkurā situācijā nodrošināt piekļuvi jebkurai teritorijai Latvijas robežās. Valstij saglabājas tiesības noteikt kārtību, kādā šī tiesība īstenojama.

Tiesnese atzīst, ka /pers. A/ tiesības brīvi pārvietoties nav ierobežotas, tādējādi arī secināms, ka ģimenes aizsargāšanas pienākums nav pārkāpts.

No Satversmes tiesas likuma 17.panta pirmās daļas 9.punkta izriet, ka tiesības iesniegt pieteikumu par lietas ierosināšanu par likumu un Latvijas parakstīto vai noslēgto starptautisko līgumu atbilstību Satversmei, citu normatīvo aktu vai to daļu atbilstību augstāka juridiska spēka tiesību normām (aktiem), kā arī Latvijas nacionālo tiesību normu atbilstību tiem Latvijas noslēgtajiem starptautiskajiem līgumiem, kuri nav pretrunā ar Satversmi, ir tiesai, izskatot civillietu, krimināllietu vai administratīvo lietu. Tādējādi tiesai ir tiesības, nevis pienākums iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā, un arī tikai gadījumos, ja tā saskata normatīvo aktu neatbilstību vai kolīziju.

Pamatojoties uz minēto, tiesnese konkrētajā gadījumā nesaskata Noteikumu neatbilstību Satversmei, tiesnese nekonstatē arī pamatu pieteikuma iesniegšanai Satversmes tiesā. Pārbaudīt vai pašvaldības policijas piemērotā un administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas gaitā piemērojamā tiesību norma atbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai nav vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetencē.

Vienlaikus tiesnese norāda, ka gadījumā, ja /pers. A/ uzskata, ka ir aizskartas tās pamattiesības, tad viņa ir tiesīga pati vērsties Satversmes tiesā ar pieteikumu saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 17.panta pirmās daļas 11.punktu.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr. SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu*).

Ņemot vērā minēto, tiesnese nevērtē citus argumentus, jo tie nav atzīstami par nozīmīgiem no tiesību viedokļa, kā arī tie neietekmē tiesas izdarītos secinājumus.

Tāpat tiesnese nekonstatē citus tiesiskos un faktiskos apstākļus, ko nebūtu izvērtējusi Iestāde, un kas varētu būt par pamatu /pers. A/ izdarīto administratīvo pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu.

Fakts, ka /pers. A/ par lietā pastāvošiem faktiem un apstākļiem sniedz saviem ieskatiem un izpratnei atbilstošu vērtējumu un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai. Tieši pretēji, par pierādījumiem kalpo tieši ziņas par faktiem, informācija par tiem, bet nevis loģiski argumenti vai pieņēmumi par strīdu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, tiesnese

n o s p r i e d a

Jūrmalas pilsētas Pašvaldības policijas 2019.gada 1.augusta lēmumu Nr.1-13.1/2525 par administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.766999 atstāt negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā Jūrmalā.

Pilna sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā – 2020.gada 22.maijs.

Tiesnese B.Jakobsone